

Sacul cu pământ și vise

Bogdan Boitan

Sacul cu pământ și vise

Am luat din cui hăinuța mea cea veche,
Și am ieșit cărările să bat,
Cu vântul fluturând-mi la ureche,
Și la cămașă un nastur' descheiat.

O apucați spre alte orizonturi,
Cu mult entuziasm și cu speranță,
Voiam să lupt cumva pe alte fronturi,
Cu mers vioi pășeam cu siguranță.

Trecui pe lângă casa părintească,
Cu giurgiuvelele ce se zbăteau în vânt,
Mi se părea că vrea să mă poftască,
Deși, era căzută la pământ .

N-aveam nimic, doar sacul plin cu vise,
Era așa ușor, nici nu-l simțeam,
Era ca-n epopeea lui Ulise,
În urma mea nicicum nu mai priveam.

Trecui pe lângă cumpăna cu brațe ,
Nu mai putea să zică vreun cuvânt,
Iar pe deasupra ei un cârd de rațe ,
Își întindea aripile în vânt .

Zburau acum spre alte destinații,
Ca alte noi meleaguri să le fie,
Având acum înalte aspirații,
Lăsând în urmă cumpăna pustie.

Aș vrea să zbor și eu cu voi acuma,
Spre alte zări, spre alte țări promise,
Ca un argonaut să caut lâna,
Având bagaj doar sacul meu cu vise.

Îmi spune apoi o rață mai bătrână,
Mulți au plecat dar s-or întoarce iară,
Vor reveni în patria străbună,
Și își vor face cuib aici, în țară .

De vrei să pleci și tu, să știi prea bine,

Că așa ne-am dus poverile în spate,
Ai noștri ne-au împins spre țări străine,
Când țara noastră-i plină cu de toate.

Și când durerea nu ți-o poți abține,
Când te simți singur și înstrăinat,
Înseamnă că ai uitat să iei cu tine,
Puțin pământ cu visele din sac.

Noi suntem ca Anteu lipiți de glie,
Și cât avem pământul sub picior,
Avem cu noi un dram de veșnicie,
Să ne-alinăm durerea când ni-i dor,

Tu să nu uiți de sacul tău, bădie,
Cât timp îl porți, vei fi nemuritor.

@BFB